

PERSONATGES

Verdú i Resines: una xarrada gloriosa.

Les nits romanes de Sagunt —del «Sagunt a escena»— conviden a enraonar envoltats per les pedres del teatre. La penúltima vetllada del festival va presentar sobre l'escenari l'obra *Miles Gloriosus*, del dramaturg romà Plaute, adaptada per José Luis Alonso de Santos i interpretada per Maribel Verdú i Antonio Resines. La primera, Maribel, va entrar en el joc de la conversa sense complexos, segura d'ella mateixa. Perquè a Maribel li agrada jugar a tot, no perdre's res, i aquella nit després de la funció tampoc va voler perdre's el bany a la platja de Canet d'En Berenguer. «És la primera vegada que entre a la mar de nit, mai ho havia fet abans», ens deia excitada a una companya de la premsa madrilenya i a qui firma l'article —els dos únics periodistes que poguérem con-

templar el seu cos nu i mullat per l'aigua salada a la llum de la lluna.

Antonio Resines, però, no estava disposat a contar-nos massa coses. Al·legant un constipat «espantós» va pegar a fugir quan només li havíem pogut traure quatre o cinc coses.

—M'agafes en un mal dia —deia el bigotut actor, que es mostrava satisfet amb la seua experiència teatral.

La gira és dura, perquè canviem de lloc quasi tots els dies, però ja sabem que seria així. Per tant no ens ha sorprès gens.

—*¿Com el triaren per a interpretar un paper clàssic, tot i que mai no havia interpretat cap paper teatral?*

—No ho sé. M'imagino que ha influït el fet que l'obra siga una comèdia. Jo he realitzat prou comèdies al cinema i supose que a Alonso de Santos

i a l'empresa els agradaven les meues actuacions. De fet ja m'havien ofert un altre paper abans, en una obreta que mai no es va fer.

—*Parla'm del paper de Miles, a què tu dones vida.*

—En *Miles Gloriosus* sóc un militar fanfarró, pagat d'ell mateix, idiota, estúpid, malintencionat, cregut...

—Un borinot —intervé Maribel esclatant en una rialla.

—La trama de l'obra —continua Antonio— és la conspiració de tots els personatges, per a enganyar el centurió que jo interprete, i aconseguir que l'esclava Erotia —Maribel Verdú— i el seu amant, el jove Pleubucles, puguin fugir de les meues mans cap a la seua terra on «*vivirán felices y comerán perdices*». —Antonio para de parlar una estoneta i de sobte torna a insistir—

Antonio Resines i Maribel Verdú, en la calor de la nit.

¡Estic suant d'una manera! ¡Estic xop!

—S'ha dit moltes vegades que Antonio Resines interpreta el mateix paper en totes les pel·lícules que fa.

—Fals, això és fals —contesta mentre mira el sòl i les parets del petit camerino sense sostre on ens troben.

—Però sí que és cert que la gent no t'imaginava fent de romà.

—Jo també pensava que passaria això, però no; s'ho creuen igual.

—¿Et molesta estar encasellat?

—No em preocupa. A més, si fer comèdia és estar encasellat, em sembla molt bé estar-ho.

—¿T'agradaria arribar a ser un Manolo Morán o un Pepe Isbert?

—Ho firmava ara mateix. Per ser com Pepe Isbert firmava i pagava, i per ser com Manolo Morán donaria una mica menys de diners, però quasi el mateix.

Maribel tenia moltes ganes de parlar, volia agafar els ramals de la conversa i ser també la protagonista com ho és a l'obra del comediógraf Plaute.

—Describeu Erotia.

—Teòricament ha de ser el símbol de l'erotisme. És una cortesana romana que lluita desesperadament per fugir de les urpes del centurió, que la reté en contra de la seua voluntat. Erotia és una xica forta i disposada a fer qualsevol cosa per ser lliure. Només els ca-

bells rossos del seu estimat poden fer-la derretir-se. El paper és molt divertit.

—¿Has assumit ja que se't trie per a papers amb gran càrrega eròtica?

—En sembla molt bé tenir fama de sexy. Ara bé, no crec que cap director m'ofereixa treball només pel meu físic. No, no —insisteix—. Si el director em tria perquè a banda de fer el personatge tinc un cert morb, ho trobe perfecte. No crec, però, que ningú no m'ha ja donat un paper per creure'm el símbol de l'erotisme.

—¿Canvien molt els personatges que t'ofereixen al cinema dels que fas al teatre?

—Sí. Al cinema jo he fet pel·lícules ambientades en l'època actual, altres als anys trenta, als quaranta i als cinquanta. Ha estat prou variat ja que porte divuit pel·lícules fetes entre el cinema i la televisió. D'obres de teatre només n'he fetes quatre. Ara bé, estic ben contenta d'haver començat interpretant clàssics —Maribel ha realitzat breus intervencions en obres com *Romeo i Julieta*, *Don Juan Tenorio*, i *Ricard III*—. Perquè són els millors papers per a aprendre.

—Acabes de citar l'enorme quantitat de pel·lícules en què has actuat en només quatre anys. ¿No creus que has sacrificat un poc la qualitat en benefici de la quantitat?

—Jo sóc una xica molt discreta i no em dedique a anar dient les pel·lícules que rebutge; només es veuen les que faig. A més ¿hi ha algun actor de qualsevol època i qualsevol país que no haja fet cap pel·lícula dolenta? Ningú sap, quan està a punt d'enllestir un film, si serà bo o roí.

—¿Ha resultat positiva l'experiència de treballar a les ordres d'un director com José Luís Alonso de Santos?

—I tant. Ha estat divertidíssim. José Luís és una persona encantadora. Té una enorme paciència amb els actors.

Tots els actors que treballen en l'obra són de teatre, i de sobte, venim Antonio i jo del cinema i ens diu que hem d'exagerar moltíssim els gestos i.. Mira, no sé com dir-t'ho, m'agrada molt José Luís i prou.

—A mi també— intervén Antonio Resines que estava adormint-se en un racó del camerino.

—¿T'ha agradat treballar al costat de Maribel, Antonio?

—Ha estat fabulós, molt bé. Mira, estic xop de suor. ¿Ja hem acabat? Inventat't la resta; tant fa, improvisa.

—Si de cas vols que continuem després de la funció —va dir Maribel—...

—Ah, no —contesta Antonio.

I així acabà l'entrevista.

Vicent Mifsud i Estruch